

ŠRI LANKA Naš blogger Igor Dorotić trasirao jednu od najtežih utrka na svijetu za Svjetsko pustolovno prvenstvo

Kad natjecatelje na stazi čekaju slonovi, zmije, krokodili...

Karte su na Šri Lanci prilično loše, ali nije lako nama kad nas je HGSS razmazio sa svojom savršeno preciznom kartografijom. Istraživanje se svodi na otkrivanje putova koji uopće nisu ucrtani, do razmatranja onih koji su ucrtani krivo ili nepotpuno. Mjeseci bi bili potrebni da Igor posao obavi onako kako bi on želio i ne, u njegovom slučaju, ne postoji ono - ma nema veze, što je tu je

PIŠE Ana RUMIHA

“Nije mi jasno zašto svi rade paniku oko svežeg slonovog izmeta. Što mi slon može? Zar su oni opasni?” - budi me Igorova poruka na telefonu. On je već drugi tjedan na Šri Lanci i istražuje stazu za Svjetsko pustolovno prvenstvo, koje će se održati u studenom. Kamper je na servisu, a ja spavam

znam tko je luđi od nas dvoje i dano sam prestala tražiti opravdanja zašto razgovaram s njim.

Pčele ubojice, anakonde...

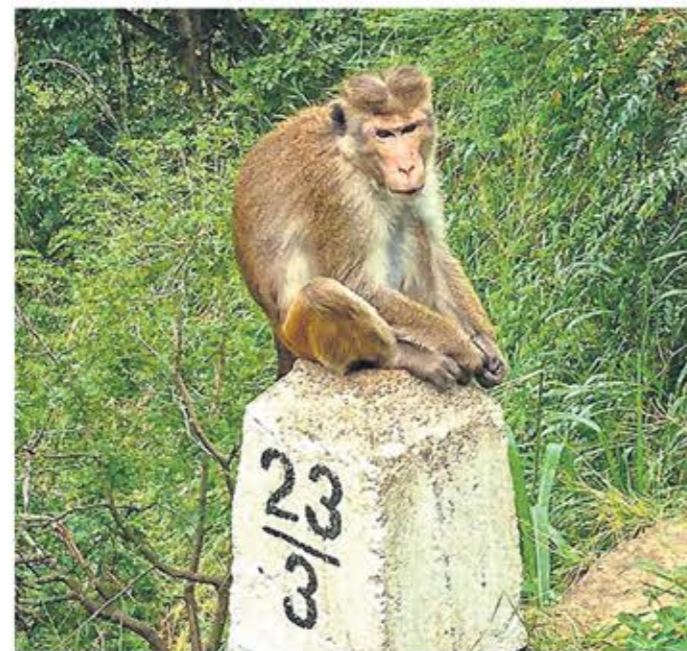
I dok on u šetnji detaljno istražuje je li netko bacio nešto ukusno s balkona od jučer, ja se bacam na istraživanje o ponašanju slonova. Sjećam se da mi je jedan u djetinjstvu preko ograde ukrao kofer iz ruke, ali mi ga je brzo i vratio. Da mi mama nije potvrdila događaj ne bih bila sigurna je

de, jaguare i krokodile, a jedino što Igor tamo radi je cjelodnevno lutanje po divljini.

“Ovi su upravo otišli na neku rijeku provjeriti koliko su krokodili aktivni na određenoj dionici. Nije ih omelo upozorenje lokalaca da je bilo napada na ljude i da nije sigurno. Možda imaju ugovoren sastanak s glavnim krokodilom pa će zamoliti primirje u terminu utrke. Nisam baš na istoj valnoj duljini s njima oko sigurnosti natjecatelja.” - stiže mi nova poruka.

Hrabro kroz šaš

Zivotnje su dio (su)života na otoku

Igor Dorotić (lijevo) u društvu Ekvadorca Santija zaduženog za logistiku

u svojoj sobi na podu dok je Zvonči pored sav nervozan. Postavila sam mu zapreke da me ne probudi prerano, ali može on i skočiti kad mu je bitno. Tapka i čeka da ustane. Topli dah na 10 centimetara od glave i nije moja definicija idealnog buđenja, ali bar ne vidi da su mi oči otvorene.

Ako se budem pomicala sporo i neprimjetno možda izborim još koju minutu izležavanja. “Zvonči, to je moja glava! Shvatila sam poruku. Ne moraš gaziti po meni!” - na glas govorim gluhom djedici jer i tako više ne

li plod moje mašte ili stvarnost. Kaže da slonovi u divljini ne vole da se kreću i da te vrlo lako mogu savršeno prerađati sa zemljom, a brzi su. Wikipedia kaže “brži od pustolovca u zreloj dobi”. Jedini je spas da se ukipiš i nadaš se da će se slon zaustaviti na vrijeme. Zvonči me nagovara da javim Igoru da trči svom snagom ako vidi slona, ali njegov stariji humor više nema mjere. Kao da mi nije dovoljna informacija da godišnje na Šri Lanci bude 80.000 ugriza zmije i 400 smrtnih slučajeva od ugriza. Da ne spominjem pčele ubojice, anakon-

“Kaj kaže? Ne vidim! Kakvi krokodili? Ja bih ih sve izgrizao.” - javlja se moj dlakavi crni krokodil usta punih starog kruha. S razumijevanjem ga potapšam po glavi i pohvalim. Sve više gubi realnu sliku sebe i najbolje što mogu je skloniti ga kad složi frku s nekim jačim. A budimo iskreni, i mačke su jače od Zvončija.

Kroz šaš u sandalama

Saznajem da su upoznali lokalca Keitha, koji je vodič i drage im se volje pridružio u istraživanju. Igor kaže da je zlata vrijedan i da mu nije jasno

“Jedva čekam da zatopli da krenemo trasirati za ARC. Nema meni do Velebita”

kako tako hrabro kroči put kroz šaš u sandalama. Ekvadorac Santi, koji će na svjetskom biti zadužen za logistiku, Igorov je cimer tijekom cijelog istraživanja i čudnim čudom je osoba istog kalibra. Povučeni, neshvaćeni i zaljubljeni u karte i pustolovinu. Očito je dovoljno dobra zamjena za mene jer mi se folder na telefonu počinje puniti slikama njih dvojice na večeri u sumrak, bosih na plaži, znojnih na najvišem vrhu otoka, okruženih svježim voćem, ne bih se čudila ni da hrane jedan drugog ananasom. Kako god, našli su se i očito nam ne gine odla-

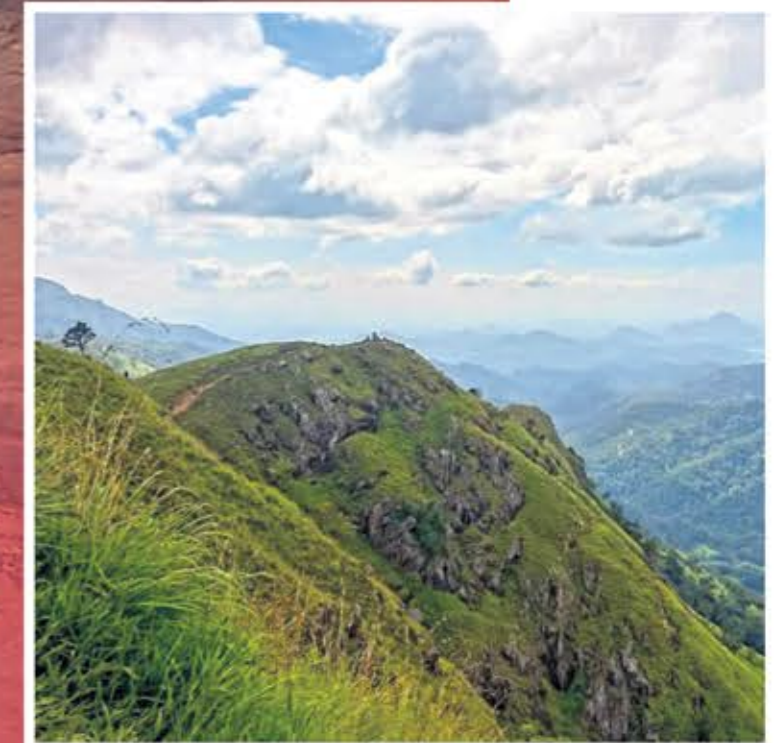

“Ovi su upravo otišli na neku rijeku provjeriti koliko su krokodili aktivni na određenoj dionici. Nije ih omelo upozorenje lokalaca da je bilo napada na ljude i da nije sigurno. Možda imaju ugovoren sastanak s glavnim krokodilom pa će zamoliti primirje u terminu utrke. Nisam baš na istoj valnoj duljini s njima oko sigurnosti natjecatelja

Prizori koji će dočekati najbolje svjetske trkače

Puno je pasa u divljini

Jedan od prelijepih vrhova na Šri Lanci

Još ljepota Šri Lanke

zak u Ekvador. Ako netko ovako prođe Igorov test prijateljstva onda ga i ja želim upoznati čim prije.

Alo, pomalo s tim slikama. Već deseti ulični psić s kojim se mazi. “Ma ne Zvonči, bez veze da umaraš oči i gledaš slike. Dosadne su! Kaže da jedva čeka da se vrati i da se igra. Da, da, svih 7 sekundi dnevno kako ti voliš.” - brzo se snalazim i skrivam slike zamjenskih dukela koje cijene svaku sekundu Igorovog društva... za razliku od nekih.

Motorom po bike stazi

Karte su na Šri Lanci prilično loše, ali nije lako nama kad nas je HGSS razmazio sa svojom savršeno preciznom kartografijom. Istraživanje se svodi na otkrivanje putova koji uopće nisu ucrtani, do razmatranja onih koji su ucrtani krivo ili nepotpuno. Mjeseci bi bili potrebni da Igor posao obavi onako kako bi on želio i ne, u njegovom slučaju, ne postoji ono - ma nema veze, što je tu je. Lažem da bih voljela biti tamo i pomoći mu, ali na pameti su mi slike pijavica koje su ga cijelog izgrizle i nekako mi je sve ljepše ovdje na Medvednici.

Zadnjih par dana ostaje skroz sam i odlazi na dio otoka gdje će motorom istražiti biciklističke rute. Jadan taj motorčić. S druge strane, kod njih je vjerojatno šumski downhill skuterom normalna stvar i dobro će se uklopiti. “Idem ti ja danas kupiti kokos i banane i čovjek mi se ispriča da nema mačetu za otvoriti kokos, ali da mi zato poklanja sve banane. Ja mu zbuđen guram novac, ali on ne pristaje uzeti ga. I to nije prvi put. Kakvi čudni svati, a ni cipele nemaju.” - prepričava mi događaj dok sam ja, za promjenu, sa Zvončijem u šetnji.

“Što je rekao? Da ga je netko napao mačetom i htio uzeti novce?” - uzjapurio se dlakavac pored dok mu sekundu kasnije pažnju nije odvuкао komad slasnog korijena obrastao mahovinom. “Kad ono sliječeš sutra? Imaš kakvih glazbenih želja?” - pitam Igora u trenutku kad zbrajam datume i shvaćam da dolazi dan prije nego sam mislila. “Može palaćinke i partija kanaste s mojima. I jedva čekam da zatopli da krenemo trasirati za ARC. Nema meni do Velebita.”